

РЕЙ БРЕДБЪРИ
„ДРАКОНЪТ ТАНЦУВА В
ПОЛУНОЩ“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

Помните ли вицовете за Аарон Столиц? Как го наричаха Вампира, защото беше продуцент на дълнопробни филми на ужасите? Помните ли двете му студиа? Онова в сандъка за пиано и другото в боклукчийския контейнер? Аз работех в контейнера, недалеч от гробището на Санта Моника. Страхотно! Ако пукнеш, просто те преместват на подходящия адрес — тридесет метра на юг.

Аз ли? Плагиатствах сценарии, крадах музика и режисирах „Чудовище — създанието от другата страна на Ада“ (майка ми го харесваше, напомняше ѝ за нейната майка), „Пъргавият мамут“ и всички онези филми за насекоми и бацили берсерки, които снимахме за по една нощ.

Но всичко това се промени. Бях там през онази славна и ужасна нощ, когато Аарон Столиц стана прочут и богат. След това нищо вече не беше същото.

Една гореща септемврийска вечер телефонът извъня. Аарон надзираваше студиото. Тоест, спотайваше се в малкия ни офис и трепеше досадните мухи по прозореца. Аз тъкмо се заех отново да сглобявам най-новия ни епичен филм с помощта на крадено оборудване, когато телефонът избръмча. Двамата подскочихме, уплашени да не би да ни се разкрещи поредната ужасена съпруга на някой бирник.

Най-накрая вдигнах слушалката.

— Хей! — изкрещя някакъв глас. — Обажда се Джо Самасуку от самурайския театър „Самасуку“. Довечера в осем и тридесет трябва да представим премиера на оригинален японски филм. Но филмът се е запилял някъде на фестивала в Пакойма или Сан Луис Обиско, кой знае! Вижте сега. Имате ли деветдесетминутен филм, който по някакъв начин да напомня за самурайска история? Или поне за китайска приказка? Печелите петдесетачка. Дайте ми заглавията на последните ви филми в стил „Някой прекара младежа и той страшно се ядоса“.

— „Островът на лудите маймуни“? — предложих му аз.

Неловка тишина.

— „Два тона ужас“? — продължих.

Директорът на театър „Самасуку“ понечи да затвори.

— „Драконът танцува в полунощ“! — импулсивно викнах аз.

— Да. — Гласът си запали цигара. — Драконът. Можете ли да свършите разните там снимки, рязане и лепене за... ъъ... час и

половина?

— Нямаме проблеми! — И затворих телефона.

— „Драконът танцува в полунощ“ ли? — викна Аарон зад мен.
— Нямаме такъв филм.

— Само гледай! — Лепнах няколко букви пред камерата. — Малко рязане и лепене и „Островът на лудите маймуни“ се превръща в „Драконът танцува в полунощ“ и прочее!

Така че прекръстих набързо филма, довърших музиката (стари парчета на Ленърд Бърнстейн, пуснати отзад напред) и натъпках двадесет и четири ролки във фолксвагена. Обикновено филмите се побират на девет ролки, но докато ги редактираш, е по-добре да са ти пръснати на дузина-две по-къси парчета, за да се ориентираш по-лесно. Нямаше време да пренавиваме епичната ни история. Самасуку все щеше да се оправи някак.

С трясък и дрънчене на ламарини долетяхме до кинотеатъра и помъкнахме кутиите нагоре към апаратната. Някакъв ужасяващ тип с вид на пират и дъх като на Кинг Конг се оригна на шери, грабна ролките, затръшна металната врата и я заключи.

— Хей! — извика Аарон.

— Бързо — казах аз. — След представлението може да е късно. Да си прибираме петдесетачката и...

— С мен е свършено! Свършено е! — чу се глас, докато слизахме надолу по стълбите.

Джо Самасуку гледеше как тълпата се блъска да влезе в салона и буквално си скубеше косата.

— Джо! — разтревожено извикахме ние.

— Вижте само! — простена той. — Разпратих телеграми, за да ги предупредя. Ама че каша! И ето ги — от „Варайъти“, „Сатърди Ревю“, „Сайт енд Саунд“, „Манчестър Гардиан“, „Авангард Синема Ревю“... Хайде, дайте ми отровна американска храна! Искам да свърша със себе си!

— Спокойствие, Джо — обади се Аарон. — Филмът ни не е чак толкова лош.

— Така ли? — попитах аз. — Аарон, та тези там са суперсноби! След това ще последва харакири!

— Спокойствието — невъзмутимо каза Аарон — е питието, което можем да си поръчаме в бара. Хайде.

Филмът започна със страхотна експлозия от теми на Димитрий Тьомкин, пуснати отзад-напред, на различни скорости и размесени до неузнаваемост.

Понесохме се към бара. Намирахме се на половината път към двойното стъкло на спокойствието, когато океанът се стовари върху брега. Публиката дружно ахна.

Двамата с Аарон се хвърлихме назад и отворихме вратата на салона да видим какви ще ги танцува драконът този път.

Нададох слаб вой, хвърлих се нагоре към апаратната и заудрях вратата с мъничките си юмруци.

— Кретен! Изрод! Объркал си ролките! Вместо номер две си пуснал номер четири!

Аарон — дишаше тежко — се присъедини към мен и се наведе към заключената врата.

— Ей!

Зад вратата нещо подрънкваше — като лед и някаква течност, която определено не звучеше като вода.

— Той пие.

— Той е *пиян*!

Изпотих се.

— Чакай малко. Минали са само пет минути. Може никой да не е забелязал. Ей, ти! — Заритах вратата. — Предупреждавам те! Оправи поредицата! Хайде, Аарон. — Поведох го с несигурна крачка надолу. — Да идем да си купим още малко спокойствие.

Привършвахме си второто мартини, когато следващото цунами атакува брега.

Полетях нагоре. Задрасках по прозорчето на апаратната.

— Маниак! Побъркан! Не ролка шест! Ролка три! Отваряй! Ще те удуша!

Той отвори... следващата бутилка. Чух го как я стоварва върху разпилените по бетонния под тенекиени кутии.

Хванал се за главата, точно като в сцената от „Медей“, аз се помъкнах обратно и открих Аарон да изучава дъното на чашата си.

— Всички ли кинооператори пият?

— Всички ли китове плуват? — със затворени очи попитах аз. — Левиатанът гмурка ли се до морското дъно?

— Поет — с благоговение отбеляза Аарон. — Продължавай.

— Шурейт ми — продължих аз — беше кинооператор в „Трай Лукс“ петнадесет години. Петнадесет години така и не изтрезня.

— Никога не бих си го помислил.

— Но аз мисля. Петнадесет години да гледаш ден след ден блъсканиците за „Бремето на греха“, повторенията на „Любовното гнездо в Сиера“, ремиксите на „Клопката на страстта“. Само това може да накара човек да се пречупи. Още по-лошо е в кината с дълготрайни прожекции. Представи си само, че за деветдесети път гледаш Каръл Бейкър в „Харлоу“. Мисли, Аарон, мисли! Побъркване. Страхова невроза. Безсъние. Импотентност. И какво? Ами започваш да пиеш. Точно в този час в цяла Америка, във всяка затънтена дупка, във всеки облян със светлини град кинооператорите се наливат, все едно им е за последен път в живота. Пият, пият, пият като дяволи.

Мрачно забихме погледи в питиетата си и отпихме. Очите ми се насълзиха. Във въображението си виждах десет хиляди оператори, разпръснати сам-самички със своите бутилки из огромния континент.

Публиката се размърда.

— Иди виж какво прави онзи луд — каза Аарон.

— Страх ме е.

Публиката нададе развълнуван възглас.

Излязохме и се загледахме към прозореца на апаратната.

— Има двадесет и четири ролки. Аарон, колко комбинации могат да се направят от тях? Ролка девет вместо ролка пет. Ролка единадесет вместо ролка шестнадесет. Ролка осем вместо ролка двадесет. Ролка...

— Стига! — измуча Аарон и потрепера.

Двамата обиколихме квартала — на бегом.

Направихме го шест пъти. Всеки път, когато се връщяхме, виковете, писъците и невероятните резове на тълпата ставаха все по-силни и по-силни.

— Господи, трошат седалките!

— Не биха го направили.

— Убиват майките си!

— Филмовите критици ли? Някога да си им виждал майките? Медали отгоре до долу. Ленти за заслуги оттук дотук. Упражнения в гимнастическия салон пет дни в седмицата. Сглобяват и пускат бойни кораби през свободното си време. Не, Аарон. Да си трошат ръцете един на друг — разбира се, но да убиват собствените си майки?...

В нощния мрак откъм чудесния представител на калифорнийската архитектура се разнесе въздишка, съскане, продължителен стон. От големия купол на театъра се посипа прах.

Влязох да погледам екрана, докато ролките се смениха. Излязох.

— Ролка деветнадесет вместо ролка десет.

В същия миг се появи директорът. На очите му имаше сълзи, лицето му бе бяло като платно. Клатушкаше се по тесния коридор и се блъскаше в стените.

— Какво направихте с мен? Какво? — изпищя той. — Некадърници! Мръсници! Нехранимайковци! С театъра на Джо Самасуку е свършено!

И залитна към нас, но го задържах.

— Джо, Джо! Не говори така — казах умолително.

Музиката зазвуча по-силно. Сякаш филмът и публиката се доближаваха до точката на избухване и експлозията щеше да отдели материята от съзнанието, както и месото от кокала.

Джо Самасуку се изправи и пъкна в ръката ми ключ.

— Извикайте ченгетата, обадете се на санитарната служба да почистят след погрома, заключете вратите, ако още има врати, и не ми се обаждайте. Аз ще ви се обадя!

И побягна.

Щяхме да го последваме навън в стария калифорнийски двор и по улиците, но в същия момент един гръмък пасаж, откраднат от Берлиоз, и трясъкът на цимбалите от Бетовен оповестиха края на филма.

Настъпи гробна тишина.

Двамата с Аарон като обезумели гледахме към затворените врати на салона.

Те се отвориха. Тълпата се изля навън, като ревеше с цяло гърло. Беше същински звяр — многоок, многорък, многокрак, с едно-единствено гигантско туловище.

— Много съм млад, за да умирам — отбеляза Аарон.

— Да беше помислил за това преди да се забъркваш с неща, които трябва да се оставят в Божиите ръце — отговорих аз.

Тълпата, тази огромна ламя, спря за миг, треперейки. Ние я гледахме. Тя гледаше нас.

— Ето ги! — най-сетне изкрещя някой. — Те са! Продуцентът и режисьорът!

— Сбогом, Аарон — казах аз.

— Беше страхотно — отговори Аарон.

И чудовището се хвърли към нас с нечленоразделен рев... вдигна ни на ръце и ни понесе с радостни викове и аплодисменти, понесе ни през двора навън на улицата, после обратно...

— Аарон!

Погледнах надолу към развълнуваното море от блажени усмивки. Ето го, подскачащ, репортерът на „Манчестър Гардиън“. Там пък се надигаше на пръсти дребнавият и злобен критик от „Гринидж Вилидж Аванти“. По-нататък екзалтирано ръкопляскаха критиците на второразредни филми от „Сатърди Ревю“, „Нейшън“ и „Ню Рипъблик“. А накъде далеч, на самия бряг на развълнуваното море, лудешки подскачаха, смееха се и ръкомахаха журналистите от „Партизан Ревю“, „Сайт енд Саунд“, „Синема“... Множеството беше направо невъобразимо.

— Великолепно! — крещяха те. — Шедьовър! По-хубаво и от „Хирошима, моя любов“! Десет пъти по-добро от „Последна година в Мариенбад“! Сто пъти по-велико от „Алчност“! Класика! Гениално! Прави „Великан“ да изглежда на джудже! Господи, настъпи Новата американска вълна в киното! Как *успяхте*?

— Какво сме успели? — извиках аз, докато гледах как Аарон го разнасят за четвърти път из фоайето.

— Млъквай и се стегни! — Аарон плуваше сред океан от човешки глави и усмивки.

Примигнах. Неизвестно защо очите ми се напълниха със сълзи. И изведнъж забелязах как зад прозорчето на апаратната се надига някаква сянка с диво ококорени очи. Кинооператорът, все още с бутилка във вцепенените си пръсти, ахна надолу към всеобщото веселие, прокара пръсти по лицето си, сякаш да се увери, че все още е там, и потъна в сянката преди да успее да му извикам.

Когато най-сетне подскачащите джуджета и газели се умориха да беснеят, двамата с Аарон се озовахме на крака с думите:

— Най-великолепният авангарден филм в историята на киното!

— Целихме се високо — казах аз.

— Най-дръзкото операторско майсторство, най-чудесната режисура и монтаж, най-великият обратен сюжет, който съм виждал! — заговориха всички в един глас.

— Е, планирането си заслужаваше — скромно каза Аарон.

— Ще участвате във фестивала в Единбург, нали?

— Не — обърка се Аарон, — ние...

— ... смятахме да го покажем на фестивала в Кан — прекъснах го аз.

Блясъкът на светкавиците утихна и подобно на торнадото, запратило Дороти в Оз, тълпата се обърна и тръгна навън, оставяйки след себе си купища покани за коктейли, интервюта и статии, които трябва да се напишат за утре, за следващата седмица или месец — само не забравяйте, не забравяйте!

Дворът опустя. От полусухата уста на някакъв сатир, изваян в стария фонтан в стената на театъра, капеше вода. След като известно време гледа втренчено в нищото, Аарон пристъпи напред и намокри лицето си.

— Кинооператорът! — изкрещя той. Внезапно се беше сетил.

Затичахме се нагоре и спряхме. Този път задраскахме по вратата като две малки гладни бели мишки.

След продължително мълчание отвътре се разнесе глас:

— Вървете си. Съжалявам. Не исках.

— Не си искал ли? По дяволите, отваряй! Станалото — станало — каза Аарон.

— Да бе — тихо каза гласът. — Вървете си.

— Не и без теб, миличък. Обичаме те. Нали го обичаме, Сами?

Кимнах.

— Обичаме те.

— Вие не сте с всичкия си.

Чу се дрънчене на тенекии и шумолене на настъпена лента.

Вратата се отвори.

Кинооператорът, човек в средата на четиридесетте, с кръвясали очи и ужасно лице с цвят на сварен рак, застана пред нас, разтворил длани, готов да бъде прикован на кръста.

— Хайде — прошепна той. — Пребийте ме. Убийте ме.

— Да те убиваме ли? Та ти си най-чудесното нещо, което ни се е случвало!

Аарон се хвърли напред и лепна една целувка по бузата му. Човекът отстъпи, размахал ръце, сякаш го беше нападнал рояк оси. Ломотеше несвързано.

— Ще оправя всичко както си беше — изплака той и се наведе да събира разпилените змии на лентата. — Ще намеря парчетата и...

— Спри! — извика Аарон.

Човекът замръзна.

— Не пипай нищо — продължи Аарон, вече по-спокойно. — Сам, запиши им реда. Имаш ли молив? Така, а сега ми кажи как се казваш?

— Уилис Хорнбек.

— Уилис, Уили, кажи ни последователността. Коя ролка беше първа, втора, трета, коя беше пусната отзад напред, наопаки, всичко.

— Да не искате да кажете?... — Мъжът тъпо примигна от облекчение.

— Искам да кажа, че ни трябва пълно описание. Начина, по който тази вечер пусна най-великия авангарден филм в историята.

— О, Господи! — Уилис се изсмя задавено. Беше се свил сред разхвърляните ролки, в които чакаше безумното му „изкуство“.

— Уилис, миличък — каза Аарон. — Знаеш ли какъв пост заемаш след този фантастичен творчески час и половина?

— В калта? — предположи Уилис, затворил едното си око.

— Втори продуцент на „Хасураи Продъкшънс“! Редактор, монтажист, може би даже режисьор. Десетгодишен договор! Повишения. Привилегии. Дялово участие. Проценти. Хайде сега. Сам, готов ли си с молива? Хайде, Уилис. Как го направи?

— Ами... не помня — каза Уилис Хорнбек.

Аарон леко се засмя.

— Разбира се, че помниш.

— Бях пиян. После изтрезнях от ужас. Сега съм трезвен. Не помня.

Двамата с Аарон се спогледахме. В очите ни имаше животинска паника. Тogaва видях още нещо на пода и го вдигнах.

— Чакай малко.

Всички вперихме поглед в преполовената бутилка шери.

— Уилис.

— Да, сър?

— Уилис, приятелю...

— Да, сър?

— Уилис — каза Аарон. — Сега ще пусна прожекционния апарат.

— Да?

— А ти, Уилис, ще допиеш онова, което е останало в тази бутилка.

— Да, сър.

— А ти, Сам?

— Сър? — Отдадох чест.

— Ти, Сам... — Аарон включи машината и ярък лъч разцепи мрака в притихналия салон и освети екрана в очакване на гения да нарисова невероятните картини върху бялото платно. — Сам, бъди така добър да затвориш и заключиш онази тежка метална врата.

И аз затворих и заключих онази тежка метална врата.

И така, драконът изпълни своя танц на всички филмови фестивали по света. Опитомихме Златния лъв във Венеция, взехме първите награди на фестивала в Ню Йорк и Специалната награда на Световния фестивал в Бразилия. При това не само с един филм, а с цели шест! След „Дракона“ предизвикахме международен фурор със „Страховитите“. После дойдоха „Господин Клане“, и „Щурм“, последвани от „Името му е Ужас“ и „Плет“.

А заедно с тях имената на Аарон Столиц и Уилис Хорнбек се превърнаха в същински нектар по устните на критиците от цял свят.

Как успяхме да направим пет размазващи хита един след друг ли?

Ами по същия начин като първия.

След като приключвахме снимките, наемахме кинотеатъра „Самасуку“ за полунощ, хвацахме Уилис, изливахме бутилка от най-доброто шери в гърлото му, връчвахме му ролките, пускахме прожекционния апарат и заключвахме вратата.

До разсъмване творбата ни биваше нарязана на парчета, разбъркана като някаква чудовищна салата, събрана отново, снабдена, залепена с епоксидната смола на подсъзнателния гений на Уилис Хорнбек и готова да разтърси публиката в салоните за авангардно кино

в Калкута и където си помислите. До края на незначителния си живот няма да забравя нощите, когато Уилис се тътреше сред бръмчащите, примигващи в тъмното машини, докато изгревът не изпълваше улиците със злато.

И какво си мислите, че продължи така, филм след филм, звяр след звяр, докато една вечер Аарон и Уилис не грабнаха Оскар за експериментално кино и след това всички заживяхме щастливо и карахме последни модели „Ягуари“ ли?

Не.

Бяха три славни, чудни, опияняващи години на върха на авангардната простащина. Но...

Един следобед, докато Аарон тихо тържествуваше над извлеченията от банковата си сметка, в стаята влезе Уилис Хорнбек и се обърна към големия изрисуван прозорец, гледащ към огромното студио на „Хасураи Продъкшънс“. Затвори очи, тихо се разрида, заудря се по гърдите и задърпа реверите на сакото си.

— Аз съм алкохолик. Пия. Аз съм един ужасен дебелак. Пиянствам. Поглъщам всичко. Чист спирт? Чудесно. Ментол? Защо не? Терпентин? Лак за дърво? Дайте го насама. Лакоочистител? Става за гаргара. Затъналият в ром идиот Уилис Хорнбек, който не е виждал дневна светлина. Но вече всичко свърши. Обета! Дайте ми Обета!

Двамата с Аарон загрижено се завтекохме към Уилис.

— Уилис! Какво има?

— Всичко е наред. Добре. — Той отвори очи. Сълзи се стичаха по бузите му. Свали ръце. — Не искам да ви причинявам това, приятели. Но снощи...

— Снощи какво? — изплака Аарон.

— Снощи се присъединих към Анонимните алкохолици.

— Какво?! — изкрещя Аарон.

— Анонимните алкохолици. Включих се.

— Не можеш да постъпиш така с мен! — подскочи Аарон. — Нима не знаеш че си сърцето, душата, белият дроб и светлината на „Хасураи Продъкшънс“?

— Недей да смяташ, че не съм си го мислил — просто каза Уилис.

— Не ти ли харесва да си гений, Уили? — кресна Аарон. — Да аплодират бурно всяка твоя работа? Да бъдеш световноизвестен? Това

не ти ли е достатъчно, че искаш да бъдеш и *трезвен*?

— Сега сме толкова знаменити — каза Уилис — и толкова добре приети, че това ме изпълва. Така съм изпълнен, че просто не ми остана място за пиене.

— Ами *направи* място! — викна Аарон. — *Направи!*

— Смешно, нали? — каза Уилис. — Навремето пиех, защото бях никой. А сега ако спра, цялото студио отива по дяволите. Съжалявам.

— Не можеш да прекратиш договора! — намесих се и аз.

Уилис ме изгледа, сякаш съм го намушкал.

— Не съм си и помислял да престъпвам договора. Но къде в него пише черно на бяло, че трябва да съм пиан, за да работя за вас?

Оклюмах. Аарон също оклюма.

— Разбира се, че ще продължа да работя за вас — меко завърши Уилис. — Но всички знаем, че няма да е същото.

— Уилис. — Аарон се стовари в стола си и след дълга и мъчителна вътрешна агония продължи: — Поне *веднъж* годишно?

— Обетът, господин Столиц. Нито капка никога вече. Дори за най-близките ми хора.

— Мойсее! — възкликна Аарон.

— Да — обадох се аз. — Намираме се насред Червено море. И вълните ей сега ще се стоварят отгоре ни.

Когато вдигнахме глави, Уилис Хорнбек беше изчезнал.

Беше същински залез на боговете. Отново се бяхме превърнали в мишки. Поседяхме известно време, като писукахме тихичко. После Аарон стана и се насочи към барчето. Постави ръка върху него.

— Аарон, да не би да си решил...

— Какво? Да монтирам следващия авангард „Сладките легла на отмъщението“ ли? — Аарон сграбчи бутилката и я отвори. Отпи. — Самичък? Да!

Не.

Счупената ракета падна от небето. Боговете познаха не само залеза, но и онова ужасно безсъние в три сутринта, когато смъртта идва да оправи нещата.

Аарон се опита да пие. Аз се опитах да пия. Шурейт на Аарон също се опита да пие.

Но, разбирате ли, никой от нас не притежаваше онази еуфорична муза, която навремето съпровождаше Уилис Хорнбек. У никой от нас

не се появи малкото червейче на интуицията, когато алкохолът се смесваше с кръвта ни. И трезви, и пияни, ние си оставахме некадърници. А пияният Уилис Хорнбек беше почти всичко, което й трябваше на критиката. Дивакът, скочил със сляпата си творческа сила в змийското гнездо, човекът, вдъхновено сражаващ се с алигатор в кристален кафез пред очите на всички и в крайна сметка излязъл победител.

О, разбира се, двамата с Аарон се изтъпанчихме на още няколко фестивала. Хвърлихме всичките си печалби в три нови филма, но промяната се надушваше още щом първите надписи се появяваха на екрана. „Хасураи“ затвори. Продадохме всичко на някаква образователна телевизионна програма.

За Уилис Хорнбек ли? Живее в Монтерей Парк, ходи на неделно училище заедно с децата си и дълбоко погребаният в него капризен гений се проявява само от време на време, когато някой критик от Глазгоу или Париж се отбива да поговори с него за час-два, открива, че Уилис е добър, но ужасно досаден, и бърза да се изнесе.

Колкото до Аарон и мен, наехме това микроскопично студио тридесет метра по-близо до оградата на гробището. Правим малки филмчета — и съответно — малки печалби, — все още ги държим на по двадесет и четири ролки, пробутваме ги из Калифорния и Мексико, грабваме парите и се омитаме. В радиуса ни на действие има триста кина. Това прави триста прожекции. Досега сме показали чудовищата си в сто и двадесет. И в топли ноци като тази все още се потим, чакаме и се молим да стане нещо такова: телефонът звъни. Аарон вдига и крещи:

— Бързо! Идвайте!

И ние хукваме по стълбите и през гробището, тесните ни рамене са натоварени с ролки, винаги се смеем, винаги тичаме към онова бъдеще, в което някъде някой друг кинооператор чака зад заключената врата на апаратната с бутилка в ръка и с погледа на неразкрит гений в кръвясалите си очи, а огромният сляп червей в душата му чака да бъде целунат, за да се събуди.

— Чакай! — крещя аз, докато колата фучи по пътя. — Забравил съм седма ролка!

— Няма да ни трябва! — Аарон натиска газта до дупка и надвиква рева на мотора. — Уилис Хорнбек Младши. О, Уилис

Хорнбек Втори, където и да си! Отваряй си очите! Пей, Сам! С мелодията на „Някой ден ще те открия“!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.